

Dr. Stone i el poder de la ciència¹

Jordi Vaquer · 1r BAT · IES Historiador Chabàs · Dènia

La divulgació científica és un tema bastant delicat del qual parlar; és cert que no hi ha pocs autors esforçant-se dia a dia per crear articles i llibres que tenen com a objectiu fer arribar a més gent el coneixement científic. No obstant això, la poca atenció que reben aquestes obres, juntament amb el poc interès del públic general, fora del que els pugui eixir a *Twitter* o a *Facebook*, fa que l'objectiu inicial no s'arribi a aconseguir. Al cap i a la fi, aquesta classe d'obres solen atraure més a aquells que ja hi estan interessats, és a dir, a un públic ja específic. Però, i si volem despertar l'interès en gent que encara no sap que el té? En aquest cas, dubte que la millor manera de fer-ho siga mitjançant llibres i articles amb tecnicismes que solen espantar més que despertar la curiositat. I ací és on entra **Dr. Stone**, un còmic japonès que, sense ser un llibre de divulgació científica, acaba tenint el potencial d'aconseguir el que tant ha costat i d'encendre l'espurna de la curiositat en tota una nova generació de jòvens.

Dr. Stone, amb autoria de Riichiro Inagaki i dibuix de 'Boichi', va nàixer farà cosa d'un any a la prestigiosa revista setmanal *Shonen Jump*, on debutaren sèries que han aconseguit èxit mundial, com ara *Dragon Ball* o *One Piece*. La sorpresa arribà quan, en compte de trobar-nos una simple sèrie d'acció moguda per baralles rere baralles, descobrim una obra on el focus principal és la ciència. Per posar-nos en context, Dr. Stone segueix les aventures de Senku, un estudiant de secundària amant de la ciència, que desperta, junt al seu amic Taiju, 3700 anys després que tota la població humana es converteixi en pedra per causes desconegudes. Davant aquest panorama, els nostres protagonistes es plantegen l'objectiu de reconstruir la civilització, començant per donar amb la forma de desfer la petrificació que ha empresonat la humanitat, cosa que aconsegueixen en el segon capítol usant àcid nítric i etanol extret de vi, després d'unes quantes pàgines que mostren el procés de creació i destil·lació del vi mitjançant els materials que es podrien trobar a l'edat de pedra. Quan, després de centenars d'intents fallats i quasi un any d'experimentació, d'una forma similar al mètode científic, els protagonistes aconsegueixen desfer la petrificació d'un pardalet, la sensació de satisfacció que senten es contagia al lector, i desperten en ell la curiositat i l'apreciació per la ciència del protagonista Senku. I és aquesta apreciació la que t'impedeix parar de llegir, i la que creixerà al llarg de la sèrie amb l'aparició d'una facció enemiga que s'oposa a la idea de reconstruir la civilització i creu que la vida primitiva és millor, l'establiment per part de Senku de l'Imperi de la Ciència, junt a un poble primitiu que havia sobreviscut a la petrificació, amb l'objectiu

d'enfrontar aquesta amenaça, i sobretot, amb cada nou objectiu que es proposa Senku, com ara fer un antibiòtic per a guanyar-se el poble, la sulfamida, aconseguir pólvora, o crear telèfons per tal de tenir avantatges contra els enemics.

I, per molt ridícul que sone, tot ho aconsegueix amb els recursos propis de l'edat de pedra d'una forma realista i creïble al llarg de nombrosos capítols que mostren els personatges recol·lectant els materials necessaris, construint la maquinària necessària, i explicant detalladament el procés, i acaba venent sempre la incredulitat inicial del lector, ensenyant-li coses noves, i fent-li creure que l'objectiu de reconstruir la civilització no és tan desgavellat. És clar, l'aspecte científic del còmic no ho és tot, i el còmic sempre deixa espai per a l'acció, l'humor, i el desenvolupament dels seus personatges, i és precisament per això que la sèrie et ven tan bé la ciència; l'objectiu del còmic no és únicament educar, sinó que l'aspecte científic està introduït d'una forma orgànica en la trama, i és un element més que treballa amb els altres aspectes de l'obra per fer una obra entretinguda. I aquesta última paraula és clau; en cap moment pareix una classe o propaganda que t'intenta vendre una carrera científica siga com siga. El còmic no deixa de ser el que és, una obra d'entreteniment, però aconsegueix convertir l'apreciació pel coneixement científic i l'aprenentatge de noves coses en una part més d'aquest entreteniment, i és així com, una obra creada per una persona que està clarament interessada en els articles i llibres de divulgació científica, és capaç de despertar l'interès per aquests articles i llibres en tota classe de lectors.

En conclusió, Dr. Stone ens mostra una nova forma d'arribar al públic general; mitjançant obres ben construïdes que entretenen al mateix temps que ensenyen. Potser no tindran la complexitat d'un llibre divulgatiu, però opine que una obra capaç d'introduir algú en aquest món no mereix ser menyspreada, i crec que cal destacar la importància de crear una bona primera impressió en la gent que no sap res al respecte, no amb paraules intimidadores, sinó amb una experiència amena i divertida que desperta la curiositat al mateix temps que alimenta les bases del seu futur coneixement. I, qui sap, tal vegada d'ací uns anys, quan Dr. Stone s'adapte al format televisiu, i arribi a tot el món mitjançant serveis com Netflix, atregui la gent, i sobretot, els jòvens, que li donen una oportunitat a aquesta obra al món de la ciència, i es convertisca en un tema de conversa popular més.

1. Treball guardonat amb el 1 premi d'article de divulgació científica, Batxillerat, del III premi 25 d'abril de l'IES Historiador Chabàs.

